

U s n e s e n í

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Hany Burešové a soudců JUDr. Pavla Vacka a Mgr. Lucie Trejbalové v právní věci žalobce **K.G.**, bytem XX, JnN zast. Mgr. Ing. Josefem Šikulou, advokátem se sídlem Štěpánská 633/49, Praha 1, proti žalovanému **Finančnímu úřadu v Jablonci nad Nisou**, se sídlem Podhorská 2, Jablonec nad Nisou, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2010 č.j. 758/10/187940506663,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Finančního úřadu v Jablonci nad Nisou ze dne 7.1. 2010, č.j. 758/10/187940506663, **se o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **s e v r a c í** soudní poplatek ve výši 2 000,- Kč, který bude vyplacen z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem k rukám jeho právního zástupce Mgr. Ing. Josefa Šikuly, advokáta se sídlem Štěpánská 633/49, Praha 1, do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem podaným dne 12. 3. 2010 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Finančního úřadu v Jablonci nad Nisou (dále jen „žalovaný“ či „správce daně“) č.j. 758/10/187940506663 ze dne 7. 1. 2010 (rok vydání 2009 uvedený na této písemnosti je dle obsahu správního spisu žalovaným uveden nesprávně, jako den vydání mělo být uvedeno datum 7. 1. 2010, tato skutečnost vyplývá též z data na doručence k uvedené písemnosti).

Podle žalobce bylo tímto rozhodnutím nesprávně rozhodnuto o odmítnutí odvolání žalobce ze dne 11. 12. 2009, kterým se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného č.j. 75000/09/187940506663 ze dne 11. 11. 2009. Tímto rozhodnutím žalovaný správce daně nesprávně odmítl vyhovět návrhu žalobce na zrušení daňové exekuce na majetek žalobce do částky 46.210,-Kč. Žalobce uvedl, že exekucním příkazem žalovaného ze dne 14. 1. 2008 byla na jeho majetek nařízena daňová exekuce. Protože daňová exekuce je vedená již jen k vymožení pohledávky, jejíž existenci žalobce popírá a dokládá Potvrzením o stavu osobního daňového účtu ze dne 22. 11. 1999, navrhl žalobce zrušení daňové exekuce do částky 46.210,-Kč. Návrhu žalovaný odmítl vyhovět, proti jeho rozhodnutí ze dne 11. 11. 2009 žalobce podal prostřednictvím žalovaného správce daně odvolání Finančnímu ředitelství v Ústí nad Labem. O odvolání však Finanční ředitelství v Ústí nad Labem nerozhodlo, namísto toho dne 12. 1. 2010 byl žalobci doručen přípis žalovaného nazvaný sdělení, kterým

žalovaný sdělil, že o návrhu žalobce na částečné zrušení daňové exekuce nerozhodl a není tedy se proti čemu odvolávat. Žalobce namítal, že z Potvrzení o stavu osobního daňového účtu ze dne 22. 11. 1999 je zřejmé, že pohledávka, která se stala splatnou ke dni 30. 10. 1998 nemůže existovat, neboť žalobce přinejmenším na konci roku 1999 neměl vůči finančním orgánům žádné splatné pohledávky. Dále namítl, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a je v rozporu s § 2 odst. 3, § 2 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „ZSDP“). Žalovaný se domáhal, aby soud rozhodl o zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2010 (nesprávně uvedeno 2009), kterému bylo doručeno dne 12. 1. 2010 a kterým bylo rozhodnuto o odmítnutí odvolání žalobce ze dne 11. 12. 2009.

K žalobě se žalovaný správce daně písemně vyjádřil. V písemném vyjádření se žalovaný podrobně vyjadřoval k průběhu exekučního řízení, vyjadřoval se k jednotlivým vykonatelným exekučním titulům (výkazům nedoplatků) a k tvrzením žalobce ohledně uhrazení částky 7.200,-Kč a k vymáhání částky 46.210,-Kč. Žalovaný podrobně popisoval průběh jednání se žalobcem, který předcházela žalobou napadeným úkonům ze strany žalovaného, a vyjadřoval se k Potvrzení o stavu osobního daňového účtu žalobce ze dne 22. 11. 1999. Dále žalovaný uvedl, že na odvolání žalobce ze dne 11. 12. 2009 reagoval odpovědí v tom smyslu, že nevydal v dané věci rozhodnutí, proto nelze uplatnit opravné prostředky, neboť se jednalo o sdělení, které není rozhodnutím podle § 32 ZSDP.

V replice k písemnému vyjádření žalovaného správce daně se žalobce zejména soustředil na skutečnosti týkající se Potvrzení o stavu osobního daňového účtu ze dne 22. 11. 1999 a jeho hodnocení žalovaným.

Při posouzení návrhu soud vycházel z následujících rozhodných skutečností:

Dne 14. 1. 2008 žalovaný správce daně vydal exekuční příkaz na srážku ze mzdy, jiné odměny ze závislé činnosti, nebo náhrady za pracovní příjem, důchody, sociální a nemocenské dávky, stipendia apod., k vymození vykonatelného nedoplatku v částce 54.478,-Kč. Vydání tohoto exekučního příkazu předcházelo vydání výkazu nedoplatků Finančním úřadem v Ledči nad Sázavou ke dni 30. 4. 1999 na částku 53.754,-Kč a výkazu nedoplatků Finančním úřadem v Havlíčkově Brodě ke dni 5. 11. 2004 na částku 7.200,-Kč.

Návrhem podaným dne 28. 1. 2009 se žalobce u žalovaného správce daně domáhal částečného zrušení probíhající daňové exekuce z úřední povinnosti. Žalobce se dovolával potvrzení o stavu osobního daňového účtu ze dne 22. 11. 1998 vydaného Finančním úřadem v Ledči nad Sázavou, ze kterého dovozoval, že vedená daňová exekuce na základě exekučního příkazu finančního úřadu ze dne 14. 1. 2008 je vedena z části neoprávněně.

Na tento návrh žalovaný reagoval odpovědí na návrh na částečné zrušení daňové exekuce ze dne 11. 11. 2009, č.j. 75000/09/187940506663. V této odpovědi žalovaný správce daně žalobci sdělil, že má za prokázané, že daňová exekuce nařízená k vymození nedoplatků v celkové částce 54.478,-Kč včetně exekučních nákladů je oprávněná. V této odpovědi žalovaný uvedl, že žalobcem předložené Potvrzení o stavu osobního daňového účtu ze dne 22. 11. 2009 je písemností informativního charakteru, která nezachycuje věrný obraz toho, zda vznikla či nevznikla daňová povinnost. Dále konstatoval, že žalobce vyzýval k předložení

dokladů prokazujících zaplacení částky 46.210,-Kč, a to na základě jeho tvrzení, že daňová exekuce je vedena na již neexistující pohledávky. Žalobce zaplacení předmětné daňové povinnosti však neprokázal. Žalovaný správce daně odkázal na § 59 ZSDP, podle kterého jsou definovány způsoby, jakým lze daň zaplatit. Podle žalovaného existence nedoplatek je přes vydání předmětného potvrzení o stavu osobního daňového účtu dostatečně prokázána tím, že v roce 2002 byly předmětné daňové nedoplatky řádně přihlášeny do konkurzního řízení vedeného se žalobcem. Lze předpokládat, že nedoplatky uvedené v přihlášce byly přezkoumávány správcem konkurzní podstaty podle úpadcových obchodních knih a jiných dokladů a úpadce, tedy žalobce, byl správcem vyzván, aby se k sestavenému seznamu přihlášek vyjádřil. Při přezkumném jednání mohlo dojít ze strany žalobce k popření pravosti, výše i pořadí přihlášených pohledávek, což se nestalo. Z toho žalovaný dovozuje, že pohledávka existovala i v roce 2002. Žalovaný uzavřel s tím, že daňová exekuce nařízená k vymození nedoplatek v celkové výši 54.478,-Kč je oprávněná.

Odvoláním ze dne 11. 12. 2009 adresovaným Finančnímu ředitelství v Ústí nad Labem se žalobce domáhal změny rozhodnutí správce daně a navrhoval zastavení daňové exekuce. Na odvolání reagoval žalovaný finanční úřad dopisem ze dne 7. 1. 2010 (nesprávně uveden rok vydání 2009) č.j. 758/10/187940506663. V tomto sdělení žalovaný správce daně uvedl, že odpověď finančního úřadu na návrh žalobce na částečné zrušení daňové exekuce není rozhodnutím podle § 32 ZSDP, a proto nelze proti němu uplatnit opravné prostředky.

Podáním návrhu ze dne 12. 3. 2010, kterým se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2009 (správně 2010), bylo zahájeno řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Správní soudy v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s. přezkoumávají zákonnost pravomocných správních rozhodnutí, kterými se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva a povinnosti. Žaloba je přípustná po vyčerpání řádných opravných prostředků, které měl žalobce k dispozici v řízení před správním orgánem v souladu s § 5, § 68 písm. a) s. ř. s. Žalovaným je správní orgán, který rozhodl v posledním stupni (§ 69 s. ř. s.). Žalobu je třeba v souladu s § 72 odst. 1 s. ř. s. podat v dvouměsíční lhůtě, pokud s. ř. s. nebo zvláštní zákon nestanoví lhůtu zvláštní. Tato lhůta podle cit. ustanovení počíná běžet ode dne do ode dne oznámení písemného vyhotovení napadeného rozhodnutí doručením nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, a to od oznámení napadeného rozhodnutí vydaného žalovaným správním orgánem, který rozhodl v posledním stupni, po vyčerpání řádných opravných prostředků, pokud je zákon pro řízení před správním orgánem připouští. Podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. soud usnesením návrh odmítne, pokud je podán předčasně nebo opožděně.

V souzeném případě žalobce podal návrh, kterým se u žalovaného - správce daně provádějícího daňovou exekuci, domáhal zrušení nařízené daňové exekuce z úřední povinnosti. Ustanovení § 73 ZSDP upravuje vedení daňové exekuce pouze kuse, podle § 73 odst. 7 ZSDP se pro výkon daňové exekuce přiměřeně použije občanský soudní řád. Ustanovení § 73 odst. 10 ZSDP umožňuje správci daně za trvání exekuce tuto exekuci z úřední povinnosti zrušit, pokud je vymáháno neoprávněně; tato možnost je dána správci

daně v souvislosti s úpravou práva daňového subjektu na úrok pro případ neoprávněného vymáhání; podrobnosti ZSDP nestanoví, ani nijak neupravuje postup, kdy by se zrušení daňové exekuce domáhal daňový dlužník či jiná osoba. V případě, že neoprávněné provádění daňové exekuce namítá daňový dlužník (a prokazuje například, že je daňová pohledávka již uhrazena nebo promlčena,) postupují správci daně podle ustanovení obecné části ZSDP a rozhodují o zastavení, případně částečném zastavení daňové exekuce dle § 27 odst. 1 písm. g) ZSDP za přiměřeného použití § 268 odst. 1 o. s. ř. Proti rozhodnutí správce daně o zastavení daňové exekuce, které je povinen správce daně vyhotovit písemně a odůvodnit, je v souladu s § 27 odst. 2 ZSDP přípustné odvolání, o kterém rozhoduje nadřízený správce daně (§ 50 odst. 1 ZSDP).

Žalobce se svým návrhem ze dne 28. 1. 2009 v podstatě domáhal zastavení probíhající daňové exekuce co do částky 46.210,- Kč, když namítal, že co do této částky je daňová exekuce vedena neoprávněně. Ačkoli žalobce v návrhu uvedl, že se domáhá zrušení daňové exekuce z úřední povinnosti, je podle obsahu návrhu zřejmé, že šlo ze strany žalobce o návrh na částečné zastavení daňové exekuce do výše 46.210,- Kč dle § 27 odst. 1 písm. g) ZSDP. Tato skutečnost ostatně vyplývá také z jeho odvolání ze dne 11. 12. 2009, ve kterém uvedl, že se odvolává do rozhodnutí žalovaného správce daně o návrhu na částečné zastavení daňové exekuce a domáhá se toho, aby nadřízený správce daně napadené rozhodnutí změnil tak, že daňovou exekuci zastaví.

I žalovaný správce daně takto podaný návrh ze dne 28. 1. 2009 chápal a posuzoval, což vyplývá, z jeho závěru o tom, že daňová exekuce nařízená k vymození nedoplatků v celkové výši 54.478,- Kč je oprávněná, žalovaný správce daně tedy vlastně posuzoval, zda je či není důvod k dalšímu vedení nařízené daňové exekuce.

Žalovaný však pochybil, pokud žalobci ve své odpovědi ze dne 7. 1. 2010 (nesprávně označen datem vydání 7. 1. 2009), č.j. 758/10/187940506663, sdělil, že jeho odpověď na návrh žalobce ze dne 28. 1. 2009 není rozhodnutím a nelze proti tomuto sdělení uplatnit opravné prostředky. To, zda je úkon správního orgánu rozhodnutím či nikoli a má jen např. povahu neformálního sdělení, závisí na obsahu takového úkonu, nikoli na tom, jak jej správní orgán označí a jakou povahu mu sám přisuzuje. Jak dovodila judikatura správních soudů i soudu Ústavního, pojem „rozhodnutí“ je pojmem technickým a k úkonu správního orgánu je třeba vždy přistupovat podle jeho obsahu a nikoli jeho formy a označení. Stejně judikoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 6. 2009, č.j. 4 Ans 3/2009-76, www.nssoud.cz, když rovněž vycházel z hlediska materiálního obsahu úkonu správního orgánu a uvedl, že pojem „rozhodnutí“ je třeba chápat jako individuální právní akt vydaný orgánem veřejné moci z pozice jeho vrchnostenského postavení a citoval: „*Nevadí, že správní orgán popřípadě vyřídil věc toliko neformálním přípisem (či formálně nedokonalým rozhodnutím bez odůvodnění či poučení o opravném prostředku) v domněnku, že není jeho povinností vydat rozhodnutí v určité procesní formě. Stejně tak může být akt podroben soudnímu přezkumu, i když jeho tvorba případně vůbec neproběhla předpokládanou zákonnou procedurou*“ (Bureš/Drápal/Mazanec, *Občanský soudní řád, komentář*, 5. vydání, C. H. Beck, Praha 2001, str. 1041 - 1042). „*Není tedy podstatné, jak je příslušné rozhodnutí označeno (rozhodnutí, usnesení, rozsudek, jmenování, výměr, příkaz atd.), nýbrž skutečnost, že orgán veřejné moci tímto svým aktem autoritativně a pravomocně zasáhl do právní sféry navrhovatele, tj. tímto rozhodnutím došlo ke vzniku, změně nebo zániku oprávnění a povinností fyzické nebo právnické*

osoby“ (srov. např. usnesení Ústavního soudu č. 1/1996 Sb. ÚS (sp. zn. III. ÚS 16/96), z novější judikatury obdobně usnesení č. 30/2002 Sb. ÚS (sp. zn. IV. ÚS 233/02).“

Návrh žalobce ze dne 28. 1. 2009 žalovaný vyřídil sdělením ze dne 11. 11. 2009. V něm žalovaný správce daně uvedl svá skutková zjištění ohledně žalobcem předloženého Potvrzení o stavu jeho osobního daňového účtu ze dne 22. 11. 1999, částečných úhradách vymáhané pohledávky, zaujal stanovisko k neprokázání důvodnosti tvrzení o úhradě daňové povinnosti, přičemž na základě těchto zjištění dospěl k závěru o oprávněnosti daňové exekuce k vymožení nedoplatku ve výši 54.478,- Kč. Toto sdělení je však svým obsahem rozhodnutím v materiálním smyslu, jedná se o jasnou, skutkově i právně vyargumentovanou negativní odpověď správce daně jako správního orgánu na návrh žalobce. Ze sdělení jasně vyplývá skutkový a právní závěr žalovaného o tom, že podanému návrhu žalobce nelze vyhovět a svým obsahem se tedy jedná o rozhodnutí žalovaného o zamítnutí návrhu na zastavení (resp. částečné zastavení) vedené daňové exekuce, případně rozhodnutí o nezastavení probíhajícího exekučního řízení. Proti rozhodnutí správce daně dle § 27 odst. 1 ZSDP, byť v negativním smyslu (a správci daně běžně vydávají rozhodnutí, kterým návrhy na zastavení daňového řízení zastavují, resp. vyslovují, že se daňové řízení nezastavuje), je přípustné odvolání, o kterém rozhoduje nejbližší nadřízený správce daně.

Z obsahu správního spisu vyplývá (a žalobce to ostatně sám namítá v bodě I. odst. 5 žaloby), že nadřízený správce daně dosud o odvolání žalobce ze dne 11. 12. 2009, které směřovalo do rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2009 nerozhodl. Dopis žalovaného ze dne 7. 1. 2010 (nesprávně označen datem vydání 7. 1. 2009) takovým rozhodnutím není, neboť se nejedná o skutkově a právně podloženou a jasně deklarovanou vůli nadřízeného správce daně, jak naložit s napadeným rozhodnutím po jeho přezkoumání na základě podaného odvolání žalobce.

Za této situace, kdy po vyčerpání řádných opravných prostředků, které měl žalobce dle příslušného ustanovení ZSDP k dispozici, nebylo vydáno rozhodnutí odvolacího správního orgánu, je podaná žaloba předčasná a soud ji proto odmítl jako předčasně podanou dle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Žalobce může své námitky, které v žalobě snesl, uplatnit až proti pravomocnému rozhodnutí nadřízeného správce daně (Finanční ředitelství v Ústí nad Labem) o odvolání žalobce proti sdělení žalovaného ze dne 11. 11. 2009, které je svým obsahem a povahou zamítnutím návrhu žalobce na částečné zastavení exekuce, resp. rozhodnutím o nezastavení daňového vymáhavého řízení co do vymáhání částky 46.210,- Kč.

Pokud žalovaný správce daně odmítne podané odvolání žalobce ze dne 11. 12. 2009 nadřízenému správci daně postoupit k rozhodnutí, případně nadřízený správce daně odmítne o podaném odvolání rozhodnout, může se žalobce na soud obrátit s žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 a násl., samozřejmě po vyčerpání prostředků, které procesní předpis platný pro řízení před správním orgánem k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu stanoví (takový prostředek je v případě ZSDP upraven v § 34c tohoto zákona).

V souladu s § 60 odst. 3 věta první s. ř. s. soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žaloba byla odmítnuta.

Soudní poplatek ve výši 2.000,-Kč, který byl žalobcem zaplacen, soud vrátí z účtu soudu analogicky podle § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, podle kterého soud vrátí z účtu soudu i zaplacený poplatek za řízení, který je splatný podáním návrhu na zahájení řízení, bylo-li řízení zastaveno před prvním jednáním v daném případě před odmítnutím žaloby.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě 2 týdnů po doručení tohoto usnesení k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím **soudu podepsaného**.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel dle § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen **advokátem**.

Kasační stížnost lze podat pouze **z důvodů** uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., dle § 106 odst. 1 s. ř. s. musí kasační stížnost **obsahovat** kromě obecných náležitostí označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno.

V Liberci dne 13.září 2010.

Mgr. Hana Burešová, v.z.
předsedkyně senátu